

LEGIO DEORUM

1.

Elk verhaal heeft een
begin.

LEGIO DEORUM

1.

Elk verhaal heeft een
begin.

Carmen Coomans-Peters.

Auteur: Carmen Coomans-Peters
Coverontwerp: Carmen Coomans-Peters
ISBN: 9789464807813
Uitgave: 2023
Uitgegeven via: Brave New Books
© Carmen Coomans-Peters

Proloog

De wereld is het speelbord van de Goden. Goden? Oh ja, er zijn er meerdere. Wat begon als een spelletje, is nu een vergevorderde SIM-game waaruit niet meer te ontsnappen is.

Goden kennen op aarde vele namen. Soms worden ze gezien als één grote familie, zoals bij de Grieken en de Romeinen het geval was, en zoals nog altijd het leidende beeld is in bijvoorbeeld India. Soms worden ze gekoppeld aan krachten uit de natuur, of aan de zielen van overledenen. Dat zien we terug bij veel inheemse stammen, die nog het dichtst bij de natuur staan. En soms, zoals bijvoorbeeld in de westerse wereld gewoon is, is het rijk der Goden niet meer dan één munt met twee kanten; Hemel, en Hel.

Het mooie is dat iedereen gelijk heeft. Daar hoog in de lucht, ver boven ons allemaal, kijkt een hele familie op ons neer. Want wij zijn slechts pionnen in het spel dat zij al duizenden jaren spelen. Maar, wat begon als een broederlijk bordspel is nu een heftige strijd tussen twee kampen. Tsja, ook bij onze hogere machten zijn er brutale winnaars, slechte verliezers en valsspelers bij.

De bol die wij kennen als Aarde, door de Goden genaamd Terra, was een geschenk van de oppermacht die wij Universo noemen, aan zijn zoons Lumen en Caligo. De aarde was toen niets anders dan een bol samengeperste chaos, met als enige spelelement Tempus. Tijd.

Lumen wilde zijn kracht aan de aarde geven, maar Caligo wilde dat ook. Daarom besloten ze de aarde te laten draaien. Zo kon elk van hen steeds de helft bespelen, maar ook nog invloed hebben op elkaars helften. Vol ijver gingen de broers aan de

slag om orde te brengen in de chaos. Samen verdeelden ze de chaos in vier elementen genaamd Aqua, Ignis, Humus en Ventus, en speelden daar een tijdje mee. Maar hoewel ze eindeloze nieuwe versies van hun vier elementen bleven ontwikkelen, raakten ze er toch steeds weer snel op uitgekeken. Daarom besloten ze een vijfde element te ontwikkelen; een element dat mee kon gaan spelen, zodat het spel steeds een uitdaging zou blijven bieden. Een element dat kon evolueren, zodat het spel steeds complexer en interessanter zou worden in plaats van steeds saai. Het koste Lumen en Caligo heel wat hoofdbreken, maar uiteindelijk kwamen ze eruit: het vijfde element werd Vita.

Vita voldeed perfect aan alle verwachtingen. Ze bracht complexiteit in het spel, vroeg om ver uitgedachte strategieën en bood ruimte voor fantasie. Bovendien hadden Lumen en Caligo Vita verdeeld in twee geslachten, en daarom kon Vita inderdaad evolueren. En dat deed ze dan ook in een steeds hoger tempo. Zo hoog, dat Lumen en Caligo al gauw extra spelers nodig hadden om alle vormen van Vita te managen.

Geïnspireerd door de krachtige samenwerking van de twee geslachten die Vita had gekregen, besloten Lumen en Caligo dat hun nieuwe medespeler dan ook precies tegenovergesteld moest zijn aan zichzelf. En zo ontstond Moeder Natura, een vrouwelijke speler die de macht kreeg om Vita te organiseren. Natura zag een chaos van Vita, en besloot dat er gewerkt moest gaan worden aan een systeem dat al wat Vita was zou ordenen. Natura was hard, maar duidelijk, en bleek daarom een waardevolle speler in wat zo langzamerhand een uitermate complex spel geworden was. Een van de eerste dingen die Natura realiseerde, was de eindigheid van Vita's speelstukken. Samen met Lumen en Caligo vormde ze Mortus; een soort publieksvak boven Terra, zodat de Spiriti (de overledenen) na hun tijd op de aarde konden meekijken met het spel dat Lumen en Caligo speelden. Maar, ze mochten geen invloed meer hebben. Zo wilde Natura

voorkomen dat de evolutie van Vita in de weg gestaan zou worden door het verleden. Lumen en Caligo konden het echter niet eens worden over een naam voor het rijk van Mortus, en daarom heet het op de helft van Lumen Caelum, voor ons ook wel Hemel, en op de helft van Caligo Inferno, ofwel Hel.

Maar, zoals dat ook op Aarde gebeurde tussen twee geslachten, kreeg Natura gevoelens voor één van de spelers: Lumen. Samen kregen Lumen en Natura twee dochters: Flora en Fauna, die elk controle kregen over een verschillend stuk van Vita. Echter was Caligo hier allerm minst blij mee. Hij kreeg in de gaten dat hij steeds minder invloed had in het spel, en daar was hij het niet mee eens. Bovendien was hij jaloeers op zijn broer, omdat Natura voor hem was gevallen in plaats van voor Caligo, en jaloezie is een slechte motivator. Caligo smeedde een snoed plan..

Vanaf dat moment werd de chaos, eerder zo helder ingekaderd tussen afgesproken regels van het spel, snel weer groter. Vita groeide exponentieel snel, waardoor het speelbord Terra alsmaar voller en voller raakte en de spelers het overzicht niet meer goed konden houden. Natura probeerde dit te verhelpen door een gedeelte van Vita de kracht te geven om zelf beslissingen te maken. Er werd geloot, en Flora trok aan het kortste eind. Fauna kreeg daarom het zeggenschap over deze nieuwe vorm van Vita, die zelf kon beslissen. De hoop was het spel zo wat zelfregulerender te maken, zodat de spelers het minder druk zouden hebben met alle stukken beheersen. Maar niets bleek minder waar. Want deze nieuwe vorm was de mens; een ras dat, door alle hen toebedeelde kracht van de Goden, erg was gaan lijken op de Goden zelf. En onder de invloed van de razendsnelle evolutie, raakte de spelers hun grip op het speelbord alleen maar verder kwijt.

Caligo had zich in dit proces een tijdje afzijdig gehouden, maar zodra de mens werd geïntroduceerd, sloeg hij

ongenadig toe. Hij claimde een deel van iedere mens voor zichzelf, waardoor iedere mens zowel Licht als Donker in zich droeg. De strijd tussen de twee oppermachten ging vanaf dat moment niet langer slechts over het spelbord, maar over één specifiek soort spelstuk. En dat spelstuk werd er niet beter van.

Elk individu heeft een aandeel van beiden, maar die aandelen zijn nooit gelijk. Soms ging de macht in richting van Lumen, soms in die van Caligo. En dus kan de verhouding tussen licht en donker van elk individu alsmear veranderen, naarmate de één soms succesvoller is in het spel dan de ander.

De grip van de Goden op hun Terra werd dus alsmear kleiner, terwijl de strijd des te groter en groter werd. De spelstukken, en dan met name de mens, evolueerden in razend tempo. En zonder de juiste sturing van de Goden, experimenteerden ze zelf met de vier spelelementen om zo meer grip te krijgen op de Aarde. En die begon langzaam onder hen te bezwijken..

Natura was woedend op Caligo, die zij zag als veroorzaker van dit alles, en spande samen met Lumen om de valsspeler van het speelbord te verdrijven. Maar Caligo had de smaak te pakken, en brak spelregel na spelregel. Toen hij begon te experimenteren met de Spiriti, greep Natura in: Er werd besloten dat er een nieuw soort pionnen moest komen, en wel een soort dat vrijwel direct in verbinding zou staan met de Goden...

Hoofstuk 1.

9 oktober 2000.

“**Z**ijn we er al bijna?” vraagt kleine Rick voor de zoveelste keer aan hun moeder. Loor zucht. De reis duurt inderdaad al lang. En bovendien is het donker, dus kan ze niet goed naar buiten kijken. In de auto zitten vindt ze helemaal niet erg, als ze tenminste naar buiten kan kijken. Maar dat kan nu dus niet, en dus duurt het ook voor Loor allemaal veel te lang.

Ze waren naar Opa geweest. Bij Opa is het altijd leuk. Opa heeft een groot huis, en heel veel dieren. Zes grote paarden, vijf honden in de keuken, twee katten in de kamer, en buiten nog schapen en varkens. En dan was er nog het gezellige gebouw achter het huis, waar mensen die op vakantie gaan hun honden en katten mogen laten logeren. Daar ging Loor altijd graag helpen. De poezen binnen doen vond ze het leukst: dan mocht je alle poezen oppakken en uit de grote ren terug in hun hokjes doen. Dat had ze vanmiddag ook nog gedaan. De gedachte aan haar harige vriendjes bracht een glimlach op haar gezicht.

Ook bij de paarden hielp Loor haar opa altijd graag. Angst van die grote dieren had ze nooit gehad; ze vond ze alleen maar prachtig. Sinds een paar maanden was ze ook zelf gaan rijden, op de manege. Daar rijdt ze op pony's, maar bij opa mocht ze ook al op de rug van de grote paarden zitten. Wel alleen als er iemand naast loopt, maar dat vindt ze wel gezellig. Zo hoog boven de grond zitten, boven op zo'n enorm dier, dat is sowieso het stoerste gevoel dat er bestaat!

Vandaag waren ze echter pas later in de middag bij Opa aangekomen, en was er geen tijd meer om te rijden

voordat papa het eten klaar had. Wel had ze samen met Opa de paarden gevoerd. Dat was ook altijd leuk om te doen; Opa reed de voerkar langs de stallen en Loor mocht dan met een grote gele schep de brokken in de voerbakken scheppen. De paarden stampten dan altijd tegen de deur, ongeduldig om te mogen eten, en probeerden met hun grote neuzen door de kleine voeropening in de spijlen nog eerder bij hun brokken te komen. Voedertijd was dus altijd lawaai in de stal, totdat alle bakken waren gevuld. Dan was het enige nog hoorbare geluid het tevreden gekauw van zes malende paardenmonden.

Ja, bij Opa was het altijd feest. De familie kon er volgens Loor niet vaak genoeg heen gaan. Maar helaas kwamen ze er helemaal niet zo vaak. Opa woonde heeeel ver weg, wel een heel uur rijden bij Loor's huis vandaan, en dus kwam ze daar lang niet zo veel als bij haar andere Opa en Oma, die in hetzelfde dorp woonden als zij. Die waren ook heel leuk en lief en gezellig, maar die hadden lang niet zoveel dieren. Alleen een hele grote hond, Beau. Die was zo groot, dat ze hem voor de bolderkar kon spannen, net als haar andere opa met zijn paarden kon. En dan mocht Rick erin zitten, en trok Beau haar kleine broertje urenlang trouw door de tuin. Als Rick wilde blijven zitten, tenminste. Want hoewel Loor zich best de hele middag bezig kon houden met haar fantasieën en de Duitse dog, was dat voor Rick soms best een beetje lang. Maar niet voor Loor. Loor hield echt enorm veel van dieren. En van haar Opa's en Oma.

En van naar buiten kijken in de auto. Maar dat kon nu niet, en ze waren nog niet eens halverwege. Het was heel slecht weer, het regende heel hard en iedereen reed heel zachtjes. De regen maakte zoveel herrie op de ruiten dat Loor niet eens meer de muziek kon horen, dus meezingen met Samson en Gert was ook geen optie. Ze werd er best een beetje verveeld van.

“Nee Rickie, we zijn er nog niet lieverd. Ga nog maar even slapen, oké?” zei haar moeder tegen haar kleine broertje.

Loor zuchtte jaloers. Rick kon tenminste slapen in de auto. Dat kon Loor al lang niet meer. Loor was al zeven, maar Rick was pas vier. Toen Loor vier was, heel lang geleden dus, kon ze ook nog slapen in de auto. Maar toen ze groter werd, lukte dat steeds minder. En nu ze al zeven was sliep ze eigenlijk helemaal niet meer in de auto. Alleen nog in haar bed, thuis, op haar eigen kamer. Ow ja, haar kamer.. Ze moest nog aan mama vragen of ze die paardenstickers, die ze van Opa had gekregen, straks op haar raam mocht plakken!

“Mam?”

“Ja Loor?”

“Als we straks thuis zijn, mag ik dan...”

De rest van de zin werd niet afgemaakt. Plots werd het geluid van de regen overstemt door en heel hard, heel lang en heel diep geluid. WHOEOEOOOOOHHHHH, WHOEOHHH! Alles daarna gebeurde in een tijd die niet langer geweest kan zijn dan een paar seconden, maar voor Loor leek het veel langer dan dat. Haar vader gaf een harde schreeuw, iets als “HOU JE VAST!”, en strekte toen zijn arm uit om haar moeder te beschermen tegen de klap die zou komen, want dat die ging komen had Loor ondertussen ook gezien. Rickie begon naast haar hard te huilen, en haar eigen adem stokte. Haar harts slag werd voelbaar in haar oren terwijl ze volledig verstijfde, als reactie op het beeld dat zich voor haar ogen onttrok.

Vanaf de andere weghelft kwam de aanhanger van een vrachtwagen zijdelings naar hen toegeschoven. De auto voor hen werd al geschampt, en tegen de vangrail aan gedrukt. Maar de oplegger minderde maar nauwelijks vaart, en hoewel haar vader vol op de rem ging staan kwam de klap toch nog veel te hard aan. Vier stemmen gilden in verschillende toonhoogtes hun angst uit hun longen. Wat er volgde was een klap die zo enorm was dat ze het eigenlijk niet bevatten kon, en toen werd alles stil.

Ze knipperde met haar ogen om de tranen eruit te krijgen. Haar oren suisden, maar buiten dat was het oorverdovend stil. Ze hoorde alleen haar eigen ademhaling, en ze dacht ook haar eigen hart. Dat was goed, ze leefde dus nog. Het was donker om haar heen, en ze voelde een doffe kloppende pijn telkens wanneer ze probeerde ergens over na te denken. Het duurde een paar seconden voor ze door had dat die pijn in haar hoofd zat. Raar, Loo had nooit hoofdpijn. Ze had mama er wel eens over horen klagen, maar zelf had ze daar nog nooit last van gehad..

Toen sloeg haar hart een slag over; Mama! Rick, papa! Waar was iedereen? De beelden van de vrachtwagen kwamen weer terug, en een steek pijn schoot door haar hoofd. Ze herinnerde zich plots weer wat er was gebeurd, en haar hartslag steeg naar nieuwe hoogtes. Nu ze zich weer focuste op haar omgeving, begonnen haar zintuigen ook langzaam weer te werken. Haar oren waren het snelst. Er was veel geluid buiten. Ze hoorde mensen roepen, en het geluid van naderende sirenes. Toen ook haar ogen weer dingen begonnen te zien, wilde ze die liever weer dicht knijpen.

Ze zat nog steeds in de auto. Of tenminste, wat ervan over was. De rechterkant, die waar zij en haar moeder zaten, stond klem gedrukt tegen de vangrail. Haar moeder zat met haar hoofd tegen het zijraam, en er zat een vreemde rode vlek op het gebarsten glas. Op haar moeders linker schouder lag haar vader. Van beiden kon ze de ademhaling nog horen. "Mama! Pap?! Mam!!" riep ze, en schudde zachtjes aan haar moeders rechterschouder. Ze kreeg geen reactie.

Toen ze naar de linkerkant van de auto keek, duurde het even voor ze begreep wat ze precies zag. Op de motorkap van de auto lag een deel van de oplegger van de vrachtwagen. De voorruit was aan de linkerkant helemaal kapot, en zat naar binnen gedrukt. Of nee, de hele linker voorkant van de auto was naar binnen gedrukt. De voordeur zat tegen haar vaders

heup, de stoel waar hij in zat was helemaal naar rechts geduwd. Het stuur kon ze niet meer zien.

Links van haarzelf stond het kinderzitje van Rick, dat nu in plaats van aan de andere kant van de achterbank tegen haarzelf aan hing. Het ding was gedraaid, en hing tussen de achterbank en de naar achteren geduwde voorstoel van haar vader in. Rick hing er nog in, zijn beentjes bungelend van de grond. De gordel had het niet begeven. Hij was wakker, en keek haar aan met rode, behuilde ogen. Toen hij zag dat Loor naar hem keek, begon hij weer te huilen. Maar het klonk vreemd; zachtjes en zelfs benauwd. Het duurde niet lang voordat Loor doorhad hoe dat kwam, en de conclusie zond een paniekgolf door haar lichaam. Rick's gordel zat nog vast. Zijn gedraaide en verschoven stoeltje hing er in, en hijzelf ook. De schuine band was maximaal uitgerekt, en zat vast om zijn nek.

Direct was ze de pijn in haar hoofd vergeten. Ze probeerde de gordelband vast te pakken en los te trekken, maar het ding zat zo strak dat ze haar vingers er niet goed tussen kreeg. Ze rukte haar eigen gordel van haar lijf, maar de gordelhouder wilde niet werken, en dus kon ze niet anders dan alleen maar onder de schuine band doorduiken en zo in elk geval haar bovenlijf bevrijden. Ze leunde zo ver als ze kon naar Rick toe, en probeerde bij zijn gordelhouder te komen. Die was echter onvindbaar, verdwenen onder of achter het kinderzitje. Ze zag blauwe lichten flitsen buiten, en draaide zich zo goed als het ging om naar de achterrait. Buiten stonden allerlei auto's en liepen allemaal mensen door elkaar heen. Ze zag een vrouw met een jong meisje die een deken omgeslagen had kregen van een man in een gele jas, zag een man en een vrouw die op politieagenten leken om zich heen wijzen en hoorde minstens vier stemmen bevelen tegen elkaar schreeuwen. Ze zag de cabine van de vrachtwagen, die op zijn kant lag. Uit het rechter voorportier, dat nu de bovenkant van het geheel vormde, klom een man met een bebloed gezicht die werd geholpen door nog zo'n man met een gele jas en een man

in pak, die waarschijnlijk uit één van de geparkeerde auto's was gekomen. Ze zag mannen met witte helmen en zwarte pakken over de vrachtwagen heen klimmen, in een poging bij hun auto te komen. De eerste van hen was bijna beneden, maar het natte gladde staal bemoeilijkte zijn weg. Het regende nog steeds pijpenstelen.

Loor bonkte met haar vuisten op al het glas waar ze bij kon. "HEEEEEELLP!!" schreeuwde ze. Eindelijk verscheen een man met een witte helm voor het glas. Ze herkende hem als een brandweerman. "Help mijn broertje!" riep ze naar hem, maar hij kon haar niet verstaan. Hij wees naar de voorkant van de auto. Loor draaide haar hoofd, en zag dat daar nog meer brandweermannen waren. Twee van hen waren tussen de vrachtwagen en hun auto geklommen, en waren druk bezig met een poging tot het open maken van de autodeur. De man bij de achterraut klopte op het raam, keek Loor nog even kritisch aan, en stak toen zijn duim omhoog, alsof hij wilde zeggen "We komen er aan, het komt goed!" En voor ze het wist liep hij weg om zijn collega's te gaan helpen.

Loor wist niet wat ze meemaakte. Hoe kon hij nou zomaar weglopen? Hoe kon hij nu niet.. Oh. Zwaar daalde de heftige waarheid op haar in. Van buiten, in het donker en de stromende regen, kon je Rick helemaal niet zien. Niet vanaf die kant, tenminste, en aan de andere kant konden ze door de ravage voorlopig nog niet komen.

Wanhopig bonkte ze nog op het raam, huilend en schreeuwend om hulp, maar de man kwam niet terug. Ze keek wanhopig om naar Rick, die nog altijd probeerde te huilen. Nog een keer en nog een keer en nog een keer probeerde ze de gordel los te trekken, maar zonder resultaat.

Weer draaide ze zich om naar de achterraut, en deed een poging om op de hoedenplank te klimmen. Misschien kon ze dan uit haar eigen gordel komen, en achter het stoeltje van Rick klauteren om zijn gordelhouder te vinden. Toen ze halverwege was, en al in de gaten begon te krijgen dat ze nooit

op tijd zou zijn, kwamen haar eigen tranen ook weer. Net op het moment dat ze terug wilde zakken naar haar plaats, trok iets vreemds haar aandacht. Er bewoog iets tussen de auto's door, iets dat anders van vorm was dan de rondrennende mensen. En het kwam recht op hen af.

De gestalte kwam steeds dichterbij. Het was een dier, dat had ze al gezien, maar wat was het toch? Het beest had de kleur van de regen. Van de grijze grauwe lucht, die geen spootje daglicht meer bevatte. De blauwe zwaailichten deden zijn silhouet in flitsen oplichten, en ineens zag ze wat het was. Tussen alle paniek en chaotische drukte door kwam, ongestoord en uiterst kalm, een enorme wolfshond naar hun auto toe gelopen. Het dier liep met lange, trage passen, in een rechte lijn tussen de drukte door. Werd door niemand overlopen, liep nergens tegenaan.

Niemand leek hem te zien, terwijl hij toch van een formaat was waar je niet bepaald omheen kon kijken. Toen hij bij de auto kwam, keek hij even kritisch naar de brandweermannen, die bij de voorkant van de auto nog altijd druk bezig waren haar ouders te bevrijden. Nadat hij een moment zeer intens had staan kijken, en ook luisteren, meende Loor, maakte het gigantische beest wat leek op een overwogen beslissing, en liep door naar de achterkant van het voertuig. Hij nam een grote, sierlijke sprong, en plots stond hij naast haar, balancerend op de vangrail waar haar autodeur in vast was gedrukt. Door de klap was de rail aardig naar buiten gebogen, en stond de auto nu dus nog geen halve meter verwijderd van het brede kanaal dat langs de weg liep. Het staal waarop hij stond was verwrongen en bovendien nat van de regen, dus hoe het de wolfshond lukte om zo moeiteloos en stil te blijven staan kon ze niet begrijpen. Maar het lukt hem, en hij bukte zelfs zonder zijn evenwicht te verliezen, net diep genoeg om door de ruit naar binnen te kunnen kijken. En ondanks alle ellende slaakte Loor heel zachtjes een verwonderde zucht.

Zijn ogen waren werkelijk prachtig. De tijd leek erin stil te staan, en dus bewonderde Loor ze op haar gemak. Ze waren verschillend van kleur; De rechter was een licht, vaal goud, zoals je zou verwachten bij een wolf. De linker, was ijsblauw. Zo licht als zonlicht op de Noordpool, en zo blauw dat je het even koud kreeg door het alleen maar naar te kijken. Maar dat duurde niet lang, want de blik in die vreemde ogen was ronduit verwarmend. Het beest keek haar aan met een intense wijsheid, zo één die je deed vermoeden dat hij alles wist wat er van de wereld te weten viel. Een oude, kalme blik, die je deed geloven dat alles goed zou komen.

Het intimiderend mooie dier keek haar nooit aan. Hij had alleen oog voor Rick, die hij in pure stilte in zich op leek te nemen. Al het geluid, al de paniek om hen heen werd uitgesloten door zijn warmte, en zijn stilte vouwde zich als een deken om hen heen.

En plots besefte Loor dat Rick was gestopt met huilen. Ze keek verbaasd om naar haar broertje en zag met grote ogen toe hoe diens ademhaling steeds rustiger werd. Hij keek het enorme dier voor hem aan met blik die niet paste bij een vierjarige, een kalme rust in zijn jonge oogjes van een intensiteit die Loor er nog nooit in had gezien. Of überhaupt nooit had gezien, voor ze de wolfshond tegen was gekomen. Het hele oogcontact duurde maar een paar seconden, al leken ze een eeuwigheid. En toen, toch veel te snel, sloot kleine Rick vredig zijn oogjes, en blies zijn adem voor de laatste keer uit.

De wolfshond richtte zich op, gooide zijn hoofd achterover en liet een hartverscheurende huil horen, die door de nacht echode als een verloren geest. Er was een scherpe lichtflits, en hij was verdwenen.

Het duurde daarna maar een paar minuten voor de brandweermannen hen kwamen bevrijden. Loor wachtte hen rustig op. Ze was heel kalm, en dat vond ze vreemd. Er was toch nog reden genoeg voor paniek, onrust, en natuurlijk voor verdriet. Toch was haar hartslag nu vele malen lager dan

daarstraks, al die tijd van tien minuten geleden. Ze had trouwens ook niet meer zo'n hoofdpijn.

Haar vader en moeder werden eerst uit de auto gehaald, daarna pas konden de hulpverleners bij haar komen. Ze praten tegen haar, probeerden haar gerust te stellen en te verzekeren dat alles goed kwam. Maar Loor was al rustig. En dat alles goed kwam, daar was ze gek genoeg ook al van overtuigd.

Hoofdstuk 1a.

9 oktober 2000.

Het kind bleef maar huilen.
"Ik kom, ik kom eraan!" riep hij, "Hou vol, ik kom.."

Hij rende, harder, nog harder, *nóg* harder. Chaos zweepte door de lucht, verstikte hem, trok hem steeds een stap terug. Maar hij vocht door, hij moest er komen. Het kind had zijn hulp nodig, voor de Chaos het ook zou grijpen.

Angst van de engste soort klonk in zijn wanhopig huilen, het kind was zo bang.. Hij was er bijna, hij moest het beschermen.. Alleen hij kon het nu nog helpen. Hij rende, harder, harder, **HARDER!**

Daar! Licht, aan het einde van de tunnel. Hij was er!
Het kind draaide zijn hoofd naar hem om. Een jongetje? Even was dat vreemd, maar de gedachte vervloog vrijwel direct. Hij had de juiste ogen.

Vanaf hun eerste oogcontact werd het jochie stil. Nu zou het goedkomen. De angst verliet de scene, liet een serene kalmte achter. De chaos was nog hoorbaar op de achtergrond, maar kon hen nu niet meer bereiken. Zij waren één, alleen in de stilte.

Of toch niet? Er prangde iets naast hen. Iets probeerde hun bubbel in te drukken, wilde erbij, wilde erin. Iets, of iemand? Geen tijd, besloot hij. Hij kon de chaos niet lang buiten sluiten. Ze moesten gaan, nu. Naar het licht waarvan alleen hij terug zou keren. Helaas..

Maar het was goed. Het jongetje vond het goed, hij zag het in zijn ogen. De juiste ogen. Het klopte. Het was niet mooi, maar het paste. Dit was het beste nu.

Het jongetje pakte hem vast, en hij tilde hem uit zijn lichaam, naar boven. Altijd en eeuwig naar boven. Tijd en ruimte reisden met hen mee, lieten leegte en chaos achter zich...

“Gaat het?” klonk haar vertrouwde stem.

Met een ruk schoot hij overeind in zijn bed. Zijn ogen schoten open, zijn adem schoot terug in zijn longen, en de pijn klapte hem als door een zweepslag terug de realiteit in. Zijn adem stakte in zijn met zweet beparelde borst, en hij klemde zijn kaken net niet op tijd opeen om een kleine pijnkreet te onderdrukken.

“Shh, sh-shhhh.... Kom, kom. Rustig maar. Kom maar terug liggen...” zei haar zachtte stem. “Het is goed, het is goed. Je had alleen een nachtmerrie.. Alweer.”

Zijn natte hoofd zakte met een diepe zucht terug in zijn klamme kussen, ondersteund door haar zachte handen. Zijn lichaam was uitgeput, maar de droom woelde nog druk achter zijn ogen.

Laten we hopen dat het dat was, inderdaad..

Hoofdstuk 2.

28 februari 1705.

Hendrik Brantzen kon zijn oren niet geloven. Dit kon toch niet waar zijn?

“Van die ene keer eh..?” vroeg hij twijfelend aan de jonge vrouw voor hem.

“Nou, ja dus. Het kan niet anders. Door mijn werk hier kom ik nu niet bepaald vaak iemand anders tegen, dus jij bent de enige met wie ik in de afgelopen tijd ben samen geweest.” antwoordde Freya. Er was geen twijfel in haar stem, maar toch onzekerheid.

Ze zat aan zijn linkerhand, aan de veel te lange houten eettafel die gedekt stond voor het ontbijt. Over een half uurtje zou de rest van het gezin Brantzen beneden komen om samen te eten. Maar voor nu was Hendrik nog even alleen. Alleen met haar.

De hoge rug van de stoel waarop ze zat, leek te kort in verhouding tot haar lange, statige postuur. Ze was slank van bouw, met elegante, verfijnde ledenmaten. Haar volle bos lang donker haar was nu keurig opgestoken, zodat de zachte, bleke huid van haar nek en schouders goed zichtbaar was boven haar eenvoudige lichtblauwe jurk. Ze droeg een wit schort om haar middel, waar al vage handafdrukken op te zien waren als gevolg van haar werk in de keuken die ochtend. De handen die verantwoordelijk waren voor die afdrukken lagen in haar schoot, sierlijk ineengevouwen voor haar buik. Ze probeerde zich niet te laten kennen, maar in de oh zo prachtige blauwe ogen die ietsje schuin in haar fijne gezicht waren geplaatst, las Hendrik dat ze net zo beduusd was als hijzelf.

Dat hij voor haar gevallen was, was niet meer dan natuurlijk. Freya was een antwoord geweest op alles wat hij door de jaren heen was gaan missen in zijn vrouw. Ze was slim, lief, zorgzaam, en bovendien prachtig om te zien. Hij had haar in dienst genomen toen ze negentien was, nu vijf jaar geleden, vlak na de geboorte van zijn eerste zoon. Ze was haar ouders verloren aan de pest, en zorgde alleen voor haar jongere zusjes, een tweeling van toen vijftien jaar. Inmiddels hadden die al lang hun eigen weg gevonden, maar Freya was altijd bij de familie Brantzen gebleven. Of dat was omdat ze het zo goed kon vinden met zijn vrouw, of omdat ze hun kinderen zo leuk vond, of omdat ze toch al die tijd ook al iets voor hem had gevoeld, bleef voor Hendrik een raadsel. Dat ze überhaupt iets voor hem voelde was al rond uit vreemd te noemen. Hij was ten eerste zestien jaar ouder dan zij, en hoewel hij voor zijn leeftijd niet te klagen had, was het echte knappe al lang van hem af. Hij was kalende, en zijn broek had ook wel eens minder strak gezeten. Bovendien was zijn gezicht niet meer zo strak als het geweest was. Hendrik had een tamelijk hoog voorhoofd en fijne jukbeenderen, maar zijn ogen waren klein en diep gezet. Door de donkere kleur leken ze nog dieper weg te zinken boven zijn nu ook steeds bollere wangen.

En toch had Freya iets in hem gezien. Echt verliefdheid kon hij het niet noemen; eerder wederzijdse waardering. Hij waardeerde haar temperament, en natuurlijk haar prachtige figuur. Twee eigenschappen die hij geen van beiden nog in zulke mate terug vinden in zijn eigen vrouw, vooral niet na de geboorte van hun tweede kind. Wat Freya dan zo in hem waardeerde.. Tsja, waarschijnlijk kwam het inderdaad vooral doordat hij de enige man was in haar directe omgeving. En die man flirtte ook nog eens met haar.

In ieder geval was hun gerommel steeds een beetje verder uit de hand gelopen, en nu dus ook veranderd in wat hoogstwaarschijnlijk een groot probleem zouden worden voor hen beiden. Freya keek hem aan met in haar ogen een

twijfelachtige samenstelling van moederlijk geluk en radeloosheid. Welke van beiden emoties verantwoordelijk was voor haar opwellende tranen was dan ook niet op te maken. Hendrik kon het haar niet kwalijk nemen; als zijn vrouw hierachter kwam zou die haar vrijwel zeker direct de deur toewijzen, en dan had de jonge vrouw niet eens meer een dak boven haar hoofd. En al zou dat gebeuren, wat betekende dat dan voor hem? Het kind kreeg ze toch wel, onder zijn dak of ergens anders. Wat zou ze de buitenwereld vertellen? Zou ze hem, uit woede en verdriet, publiekelijk vernederen? Zou ze zijn ontrouw door laten sijpelen in hun grote adellijke kenniskring? Zou ze zijn duur verdiende reputatie, zijn zakelijke relaties, en alles wat hij om zich heen had opgebouwd om zeep kunnen helpen met dit verhaal? Met dit kind? Nee, Freya de deur wijzen was geen optie. Maar hoe in hemelsnaam zou hij Johanna zo ver krijgen om niet precies dat te doen? En wat zou er dan met hun relatie gebeuren?

Hendrik schudde peinzend zijn hoofd, en begroef met een diepe zucht zijn gezicht in zijn handen. Kijk, zijn huwelijk ging de laatste tijd niet meer helemaal zoals hij graag zou willen, maar ook op Johanna was hij toch ooit verliefd geweest. En ze was de moeder van zijn twee zoons, die hij niet kon missen. Zij haar ook niet, trouwens. Nee, Johanna de waarheid zeggen was geen mogelijkheid. Maar wat moest hij haar dan vertellen? En hoe?

Hendrik onderbrak zijn malende gedachten om de blik van zijn geliefde minnares nog eens te ontmoeten, in de hoop dat zij, zoals haar gewoon was, ook nu wel een antwoord klaar zou hebben dat hen verder kon helpen. Maar op haar normaal zo vreedzame, onverstoorbare gezicht zag hij dit keer niets anders dan de weerspiegeling van zijn eigen overpeinzingen, en wat hij eigenlijk al vreesde werd een feit; *Nee Hendrik. Dit keer kan zelfs zij je niet helpen. Sterker nog, dit keer ben jij het die háár moet helpen...*

Zes maanden gingen veel te snel voorbij. Johanna had het verhaal over de gesneuvelde soldaat met wie Freya een korte relatie gehad zou hebben met opgetrokken wenkbrauwen aangehoord, maar had geen vragen gesteld. Een paar dagen was er lichte spanning in huis, maar uiteindelijk overwon het vrouwelijk instinct de wantrouwigheid en bracht Freya's zwangerschap de twee vrouwen zelfs dichter bij elkaar dan ooit. Tot aan de bevalling groeiden de relatie tussen de dame des huizes en haar kamermeid uit van een dienstverband tot een hechte vriendschap.

Oh, als ze toen toch eens hadden geweten hoe een kort leven die band beschoren was, dan hadden beiden elk moment waarschijnlijk nog meer gekoesterd..

Hendrik en Johanna gingen samen kijken, vrijwel zodra de dokter daar toestemming voor had gegeven. Na al die lange nachtelijke uren gespannen afwachten hadden ze allebei aardig rode wangen. Johanna vooral uit enthousiasme, sinds de bevalling was begonnen had ze geen moment stil kunnen zitten. "Zou het wel goed gaan? Het duurt wel lang nu, hè? Ik weet het niet, zou ik moeten gaan kijken? De dokter roept toch wel als hij hulp nodig heeft? Duurde het bij mij ook zo lang? Hendrik, luister je wel naar me?!"

Hendrik, daarentegen, had het vooral Spaans benauwd.

Zou ze het zien? Doe niet zo mal, Hendrik, het is een baby. Dat kan toch nog helemaal niet?...Of wel?

Hij wist het simpelweg niet, en dat brak hem nog het meest op. Met wat schijnheilig geglimlach en veel instemmend ja knikken probeerde hij te doen alsof zijn zenuwen en die van zijn vrouw dezelfde waren. Maar onderweg naar boven voelde hij zijn knieën knikken, en toen zijn hand de deurkruk vond om de slaapkamerdeur voor Johanna open te houden, voelde hij die licht trillen.

Het zweet brak hem ter plekke uit.

“Hendrik, wat is er aan de hand? Je ziet eruit alsof je koorts hebt! Je wordt toch niet ziek?” vroeg Johanna, met een bezorgde blik. Of zat er nu ook een tikkeltje argwaan in haar bruine ogen?

Hendrik probeerde schoorvoetend onder haar blik uit te komen terwijl hij vliegensvlug een excuus verzoon.

“Eh.. Nee hoor schat, ik eh.. ben gewoon een beetje buitenadem van het traplopen... denk ik.”

Nu was de argwaan er wel degelijk. Binnensmonds verwenste Hendrik zijn slechte acteerkunsten, en hij kon niet meer voorkomen dat Johanna zich plots met een hele andere energie langs hem heen naar binnen werkte.

“Neneneneeee, schat, Johanna, wacht nou even.. ”

Maar ze was al door de deur. Hendrik snelde achter haar aan, maar botste in zijn haast vrijwel direct weer tegen haar op. Met haar hand voor haar geschokte gezicht geslagen was Johanna vlak na de deuropening alweer abrupt tot stilstand gekomen, en staarde in ijzige stilte strak voor zich uit, haar lichaam ter plekke bevroren.

Al het enthousiasme van een paar minuten eerder leek te zijn vervlogen bij het oversteken van de drempel. Wat overbleef, maakte Hendrik bang. Behoedzaam stapte hij om zijn vrouw heen, vrezend wat hij op haar gezicht aantreffen zou. De blik in haar ogen zei hem genoeg, en ook het gezicht van Freya, die met vermoeide, waterige ogen toekeek vanuit haar kraambed, sprak boekdelen. Hendrik vond haar blik, en wist meteen dat ze op dat moment dezelfde gedachte deelden:

Oh God, ze weet het.

Het ochtendlicht dat door de het hoge raam naar binnen viel was dat van een frisse, mistige septembermorgen. Aan benauwde, drukkende hitte in de naweeën van augustus was vannacht plotsklaps een einde gekomen. Vroeg in de ochtend was de wereld gewekt door een genadeloos onweer,

met ruige donderklappen en bliksem zo fel dat het huis zelfs door de donkere gordijnen heen telkens een ogenblik spookachtig wit verlicht werd.

Midden in die storm, terwijl de regen van de ruiten stroomden, waren de weeën begonnen. Freya had hen wakker geroepen vanuit haar slaapkamer, die aan Johanna's eigen slaapvertrek grensde. Johanna had luidkeels hun twee keukenmeiden gewekt, terwijl Hendrik nog half slaapdronken naar het huisje van hun knecht was gesnel, die met zijn eigen gezinnetje op hun landgoed woonde. Die was vervolgens, geleid door de gierende wind, op de rug van Hendriks onverschrokken bruine jachtruin de stad in gereden om de dokter te halen. Tegen de tijd dat de beste man was gealarmeerd, zijn spullen vluchtig bij elkaar had gegrist en dan uiteindelijk in volle vaart de lange oprijlaan op kwam gegaloppeerd, had het onweer een nieuw hoogtepunt bereikt. En te midden van al dat natuurgeweld, in een wervelwind van chaos en tumult, beviel Freya even voor vijven in de ochtend van een kerngezonde zoon.

Zodra het jongetje in zijn moeders armen werd gelegd, was wind gaan bedaren. De regen nam af, en werd verdampt door de opkomende zon, wiens stralen tot ieders verwondering razendsnel door de zware zwarte wolken wist te prikken. De grijzen werden omgetoverd in een mysterieus glinsterende mist, die als een levende deken over hun landgoed trok. Nu wierp de zon een frisse, zachte gloed door de belsagen ruiten, die in lichte banen over het bed van de kersverse moeder viel.

Freya zat half rechtop, met haar rug tegen een paar grote kussens. De dokter had net het raam een klein stukje geopend, en de geur van regen, natte aarde en dauw in het gras kwam door het open raam naar binnen drijven. Haar lakens waren al verschoond, en de licht oranje bloemen die op haar witte beddengoed waren geborduurd maakten haar ogen blauwer dan blauw. Haar oh zo volle donkere haar zag er

misschien nog wat minder florissant uit, en haar gelaat was nog aan de bleke kant, als gevolg van de inspanning die ze geleverd had. Maar zelfs zo, bijgestaan door dat prachtige, koude zonlicht, bleef ze even prachtig als ooit tevoren.

Afgezien dan van de schrik die haar gezicht nu ontsierde.

In haar armen hield ze haar zoon, stevig in een warme doek gewikkeld. Alleen zijn armpjes en zijn hoofdje waren te zien, maar dat was genoeg om hem te bewonderen. Zo klein, zo kwetsbaar was het mensje in haar armen, dat ze vasthield met een moederlijke tederheid die suggereerde dat ze hem nooit meer los zou laten. Het totaalplaatje zou een prachtig gezicht zijn geweest, mits de schoonheid van het warme tafereel niet zou zijn bevuild door de ijzige stilte die de ruimte nu vulde. In de ogen van Johanna zag Hendrik verwarring, gevolgd door ongeloof, gevolgd door boosheid en verdriet. In die van Freya las hij ook verdriet, maar vooral wanhoop. Zijn eigen ogen weerspiegelden hoogstwaarschijnlijk ook een stukje van diezelfde wanhoop, al werd het leeuwendeel daarvan ongetwijfeld verdrongen door die andere, hele sterke emotie die hij nu tot in het diepste van zijn ziel voelde branden: Schaamte.

De reden van al die gemengde gevoelens, verzonken in drie paar volwassen ogen, waren twee piepjonge oogjes, die op hun uiterste gemak eens beurtelings langs hen drieën gleden.

Het jongetje in Freya's armen keek de kamer door met een set grote, iets schuin in zijn gezicht staande kijkers die nu al zoveel karakter weerspiegelden dat het eigenlijk eng was, al had niemand van de emotioneel overladen volwassenen daar op dit moment nog ruimte voor. Ze waren zo helder als het licht van de ochtendzon op een vroege septembermorgen, zo donker als de woeste nacht waarin ze het eerste levenslicht

hadden gezien, en zo mysterieus als de mist die de dag en de nacht verbonden had. Maar het was niet de helderheid, of de daar antoniem aan zijnde donkerte, of zelfs het op beide feiten paradoxale mysterie ervan dat de waarheid over het jochie zijn bloedvoering verried. Want dat was de kleur.

De irissen van het o zo kleine mannetje waren een intens diep, rijk groen, zo donker dat als het zonlicht er niet op zou vallen ze zwart hadden geleken. Ze hadden de kleur van een eeuwenoud woud, waar net de eerste zonnestralen van een nieuwe dag doorheen sijpelden. Een vol, warm groen dat leven uitstraalde. En hoewel Hendrik ervan overtuigd was dat de toevoeging van Freya's genen de ogen van hun zoon nog veel en veel mooier hadden gemaakt dan de zijne ooit geweest waren, realiseerde hij zich tegelijkertijd met bonzend hart dat zijn vrouw de donkergroene kijkers van het jochie direct herkend had als die van haar man.

Hoofstuk 3.

24 augustus 2009.

Rylona liep voor de zoveelste keer in de spiegel. *Zijn deze laarsjes dan toch beter dan die zwarte?* Ja, besloot ze. Zo was het goed. Niet te classy, wel stijlvol. Comfortabel, maar niet baggy. Speels, maar niet meisjesachtig. Kortom, chique met een stoer randje, precies zoals ze er graag bij liep. Dat moest goed genoeg zijn voor haar eerste werkdag op het Peellandcollege!

Ze droeg een donkerblauwe skinny jeans met lichtbruine enkellaarsjes eronder, die voorzien waren van een comfortabele hak. Daarbij had ze een nette witte blouse gekozen, die ze in haar broek had gestopt. Een stoer zwart spijkerjasje met half opgerolde mouwen maakte het helemaal af. Of nee, de echte afwerking waren eigenlijk de donkerblauwe Swarovski-stenen die verwerkt waren in haar ketting en oorbellen. Druppelvormig waren ze. Één hing er aan een fijne zilveren schakelketting om haar nek, en twee waren er verwerkt in haar lange zilveren oorbellen. Daarbij had ze een zilver horloge om met een net zo donkerblauwe wijzerplaat, een grootse, maar toch eenvoudige zilveren armband om haar rechterpols, en aan beiden ringvingers een zilveren ring.

Kleren maken dan misschien de man, maar sierraden maken de vrouw, was Rylona's overtuiging. Haar sierraden waren voor haar wat tatoeages waren voor anderen; een weerspiegeling van haar identiteit, elk met een eigen verhaal. Een armband van haar overleden oma, een ring die ze van haar andere opa en oma had gekregen, nog een ring die een

verjaardagscadeau van haar ouders was geweest, een tijdloos horloge dat ze jaren terug met kerst had gekregen. De ketting en oorbellen van vandaag had ze als setje gekocht op het vliegveld in Amerika, als aandenken aan die geweldige reis die ze daar had mogen maken.

De schoonheid van elk van haar gekoesterde items op zich was iets om over te redentwisten, dat was puur afhankelijk van smaak. Juist de verhalen erachter, de kracht van herinnering waarmee ze hen droeg, gaf elke steen net dat beetje extra schittering dat hun pracht onmiskenbaar maakte. Haar sieraden waren niet bedoeld om mee te pronken, ze pronkte met haar. En dat vond ze heerlijk.

Ja, haar uiterlijk vond Rylona belangrijk. Niet dat ze nu overdreven ijdel of truttig was; ze deed op een doordeweekse ochtend nog geen tien minuten over haar make-up, föhnde haar lange donkere krulhaar alleen als er genoeg wind stond, en ze schoor haar benen 's winters maar zelden. Maar op dagen als deze, speciale dagen, waarop ze zich moest profileren en een eerste indruk mega belangrijk was, dan nam ze graag de moeite om zich écht goed te kleden. Want als ze zich echt mooi voelde, kwam dat haar zelfvertrouwen ruim ten goede. En met alle respect naar haar geliefde sieraden, bleef een goede dosis zelfvertrouwen toch wel by far de mooiste accessoire die een vrouw kon dragen.

Met een zelfverzekerde elasticiteit in haar pas veerde Rylona de trap van het appartementsgebouw af, naar de fietsenstalling. Zich meer dan bewust van de slinkse blikken die mannelijke voorbijgangers haar wierpen, deelde ze hier en daar nog een speelse knipoog uit. Meer voor zichzelf dan voor hen, overigens. Het voelde goed om te doen, en vandaag kon ze elk stukje zelfvertrouwen dat ze opgewekt kon krijgen goed gebruiken. Ze had er heus wel zin in hoor, om vanochtend voor het eerst naar haar nieuwe werkplek te gaan. Maar wat vond ze het spannend!

Na het afronden van haar studie Engelse taal en cultuur aan de Cambridge University was Rylona eerst een tijdje links van de Noordzee gebleven, om les te geven op een grote middelbare school in een aangegroeide buurstad van Londen. De ervaring was geweldig, en ze had het daar zeker naar haar zin, maar uiteindelijk verlangde ze toch terug naar haar vertrouwde Hollandse geboortegrond. Dichter bij haar familie wonen was toch wel het zwaarstwegende argument geweest, en nu ze dat weer deed, vond ze het toch ook wel heel fijn. Vooral natuurlijk nu haar zus in verwachting was! Tante Rylona, dat klonk echt oud.. *Maar zo cool!*

Ze was een appartementje gaan huren in het centrum van Deurne, tweehoog, vlak achter het laatst vernieuwde winkelcentrum. Ideaal dichtbij de supermarkt, een makkelijke connectie met het openbaar vervoer, en ook nog eens op maar een kwartiertje fietsen van het Peellandcollege, waar ze gelukkig snel werk had gevonden. Ze zou er gaan lesgeven in acht klassen; twee van elke jaargang van de onderbouw, en twee groepen vijfde klas Vwo'ers, die ze naast alleen in de taal ook zou gaan onderwijzen in een stukje Engelse literatuurgeschiedenis. De docent die dat vak tot op heden had gegeven zou aankomend jaar alleen nog de eindexamenklassen onder zijn hoede nemen, en zou het stokje het jaar daarop helemaal aan haar over geven. Tenminste, als alles goed ging natuurlijk..

Begrijp het niet verkeerd, hoor. Rylona had echt heel veel zin om aan de slag te gaan. Ze had alle benodigde kennis en kunde echt wel in huis, dat wist ze ook eigenlijk wel.. Maar tegelijkertijd was ze pas achtentwintig, en pas vier jaar geleden afgestudeerd. In Engeland had ze ook al literatuurgeschiedenis gegeven, aan jongere tieners dan deze, maar daar was het toch wel heel anders. Aan die kant van het water groeiden kinderen op met de taal, en hadden de meeste bovendien wel ooit een stuk van Shakespeare gezien of gehoord van Jane Austen. Dat was hier in Nederland een stuk

minder vanzelfsprekend. 'Mevrouw van de Wind' moest zichzelf dus nog maar eens even gaan bewijzen, daar in Deurne voor de klas.

Vandaag zou ze echter nog niet met leerlingen te maken krijgen. Het was half augustus, en de leerlingen kwamen pas over een week weer naar school. Voor vandaag stonden de eerste teamvergaderingen op het programma, waarin gezamenlijk de opstart voor het nieuwe schooljaar zou worden gemaakt. En daar hoorde de introductie van nieuwe collega's ook bij. Rylona had al gehoord dat ze in het Talen-team terecht zou komen, dat bestond uit alle docenten Duits, Frans, Spaans, Engels, Nederlands en klassieke talen. Binnen de sectie Engels werkten nog twee dames en drie mannen, dus dat was straks eerlijk verdeeld. Maar ze zou wel ruimschoots de jongste zijn, en of ze dat nu prettig vond of niet, daar was haar hoofd nog niet helemaal over uit. Zou ze wel in het team passen? Er viel natuurlijk wel veel te leren van mensen die al langer in het vak zaten.. Maar zaten die dan wel te wachten op zo'n irritante jonge spring-in-t-veld als zij? Wat nou als ze alleen maar van die hele domme vragen zou stellen, of erger: als haar vliegensvlugge tong weer onverhoopt een spelletje 'wrong-place-wrong-time' zou gaan spelen tijdens de vergadering, straks? *Of wat nou als.. of stel je voor dat je.. Oh, dear.*

Terwijl haar onzekere hoofd nog even lekker door piekerde over dingen waar ze toch geen invloed op had, duwde de onverbiddelijke wind haar fiets gestaag voort, recht op haar doel af. Het was een mooie zomerdag. In de helderblauwe lucht rolde romig witte wolken, opgedreven door een onstuimige, zomerse bries die het plaatje van de dag eer aan deed. Rylona ging de laatste bocht om en ontving onverwacht de verwelkomende warmte van een paar sluikse zonnestralen op haar rode wangen. Voor heel even sloot ze haar ogen, en kantelde haar hoofd een stukje achterover om

nog meer van die vriendelijke warmte op te kunnen vangen. De minimale sensatie bracht een glimlach naar haar gezicht, en als sneeuw voor de zon voelde ze de zorgen één voor één van zich afvallen. *Rylo, doe niet zo gek, je bent niet voor niets aangenomen.. Je kunt dit! You rock, girl. Now get that spiteful butt of yours in there and go show them exactly that.*

Links van haar kwam ondertussen haar eindbestemming opdoemen, bombastisch afstekend tegen de blauwwitte hemel. Het Peellandcollege bevond zich in een enorm groot, supermodern, hagelnieuw gebouw, vol hoeken en rondingen en bijgebouwen met elk een andere stijl, die voor geen meter bij elkaar pasten, en toch wel ongeveer een geheel vormden. Rode baksteen, zilveren golfplaten, lichtbruin hout, zwarte kozijnen, glazen wanden en ruiten in alle mogelijke vormen en maten.. Het kunstige geheel was pas een paar jaar geleden gebouwd, en werd gezien als een architectonisch hoogstandje.

Rylona vond echter dat het ding eruitzag alsof het was ontworpen door een architect met ADHD, die iets of wat te diep in het glaasje had gekeken. Sure, het gebouw had zeker wel ergens zijn charmes: vanbinnen was het licht, sfeervol en ruim, en gaf het als het ware een vrolijk gevoel. Maar van buiten.. Van buiten bleef het vooral een groot lomp vaag geval.

Ze zette haar fiets in het rek en haalde vlug een hand door haar verwaaide haar, maar bleef zoals gewoonlijk direct vasthangen met haar vingers. Zuchtend blies ze een verloren streng uit haar gezicht. Haar grove donkere krullen lieten zich nu eenmaal niet temmen. *Oké, diep ademhalen, en gaan. Wacht, zit je blouse nog goed? Nee, uit je broek gekropen. Hrm.. m.. Zo. En dan nu naar binnen.*

Ze moest op de eerste verdieping zijn, waar paars de overheersende kleur was. Elke afdeling op deze school had zijn eigen kleur: Paars voor de talen, blauw voor alle exacte vakken als natuur- en wiskunde, rood voor vakken als

geschiedenis, economie en aardrijkskunde en tot slot groen voor de creatieve vakken, zoals tekenen, kunstgeschiedenis en muziek. Groen zat op de begane grond, paars dus op de eerste etage, en rood en blauw deelden de tweede verdieping. Alle lokalen hadden ook nummers passend bij hun verdieping; op de begane grond begonnen ze allemaal met een 0, op haar etage met een 1, en helemaal boven met een 2. Heel logisch allemaal dacht ze, toen ze het een paar weken geleden allemaal uitgelegd had gekregen. Maar nu het erop aankwam, werd het tegendeel bewezen. De goedbedoelde logica ging op leslokaalniveau namelijk compleet verloren. 106, 107, 108 en 109 volgden elkaar prima op, maar stak je dan de gang over, dan was daar ineens 120, waar dan weer 118, 116 en 114 voor zaten. 101 en 102 zaten zelfs helemaal aan de andere kant van de verdieping, naast 105, dat dan weer totaal niet aansloot op 106. 103 en 104 had ze nog niet eens gevonden, maar daar was ze dan ook niet naar op zoek. 111 moest ze hebben, het teamkantoor.. *Maar waar zit dat ver-pot-jan-drie-dubbelde hok nou?*

Na voor de derde keer over de héle verdieping gestevend te zijn, het stijgen van haar frustraties levendig vertolkt door het steeds intensievere geluid van haar blokhakken op het paarse linoleum, vond ze dan eindelijk de verlossende paarse deur. Om de numerieke onkunde compleet te maken bleek het kantoor te grenzen aan zowel lokaal 112 als 105. De deur zat net achter set opengeslagen branddeuren, precies in het midden van de verdieping, in een stukje loopgang dat in de eerste instantie voor niets meer leek te dienen dan een verbinding tussen de oost- en westvleugel van het gebouw. Zichzelf vanbinnen van alles verwensend, omdat ze de deur in haar chaotische zoek dus al minstens drie keer voorbijgelopen moest zijn, sloeg ze die laatste net te hard open. Ze haastte zich de drempel over, bleef daar met haar hak achter hangen en kwam zo ongeveer letterlijk binnen vallen, om nog net op tijd met rood wordende wangen aan te schuiven

bij haar nieuwe collega's, die alle zeventien tegelijk hun verbazing uitdrukte op verbluft omdraaiende gezichten.

Rylona voelde zo onopvallend mogelijk met haar rechterhand achter zich, naar het eerste het beste wat ze zou tegen komen. Ze vond de rand van een bureautafel, en ging er voorzichtig tegenaan hangen. Dat bleek met haar tengere één achtenzeventig al direct gedoemd om te mislukken. De rand werd een draaipunt, en ze wankelde even vervaarlijk achterover, onnozel met haar armen zwaaiend om te voorkomen dat ze haar evenwicht zou verliezen. Net op tijd, maar niet zonder een kleine (*en ongetwijfeld behoorlijk gênante*) hapering, wist ze zich uit benarde positie te redden, en ging met een klein hupje in een zo vloeiend mogelijke beweging op de tafel zitten.

Toen ze eenmaal zat besepte ze zich pas dat het doodstil was in het kantoor, en dat zeventien paar ogen haar met tenminste één, maar meestal twee opgetrokken wenkbrauwen verbouwereerd aan zaten te staren. De uitdrukkingen op die gezichten was zijn zachtst gezegd 'vermakelijk verwonderd', en een enkeling had zelfs zijn mond achter een hand verscholen, om te verbergen dat ze toch echt wel een beetje uitgelachen werd. Rylona werd nu pas echt vuurrood.

Whoops..Oh Rylo! Nauwelijks binnen, en je hebt het alweer voor elkaar om jezelf voor schut te zetten.. Oké, act normal.. Doe alsof het er allemaal bij hoort.. En alsof dat geen nadeel is... Oh dear. Well, here goes nothing..

"Goedemorgen allemaal!" riep ze zo enthousiast mogelijk, terwijl ze nog een keer vlug haar hand door haar haar probeerde te halen. Dat ging al net zo vlot als haar poging om te gaan zitten, en dus verbasterde ze het gebaar gauw in een zogenaamd spontane zwaaibeweging.

"Zal ik maar even beginnen met me voor te stellen, of is dat na deze spetterende entree niet meer nodig?"

Het gegniffel dat uit haar onbedoelde publiek opsteeg was een verademing, en ze pakte maar meteen door:

“Ik ben Rylona van de Wind, en ik kom dit jaar jullie team versterken als docente Engels.. En wie zijn jullie?” voegde ze er nog voorzichtig aan toe.

Heel even bleef het nog stil, al was er in de meeste ogen al wel een vermaakte twinkeling te bespeuren. Positief vermaakt, dit keer. Na een paar afwachtende seconden, kwam er plots beweging in de ruimte.

“Nou van harte welkom Rylona, wat leuk dat je er bent!” zei één van de oudere mannen die tegen een andere tafel geleund stond. Hij was toch iets jonger dan ze gedacht had, zag ze, toen hij naar haar toe kwam om haar een hand te geven. Zijn bruine bloesje, ribbroek en oubollige bloempotkapsel deden zijn figuur geen eer aan, maar achter zijn ronde bril met een tamelijk opvallend spikkelig montuur stonden een paar vriendelijke, spontane ogen.

“Erik Verstraeten, ik geef ook Engels in de onderbouw. Collega's, zullen we ons dan allemaal maar even een voorstellen in een kort introductierondje?”

Bij de negende nieuwe collega die zich aan haar voorstelde begon Rylona de draad kwijt te raken. *Hoe heette die eerste nou ook alweer? Ver.. Versteegh, Ver.. Oh ja, Verstraeten. En dat kwieke kleine dametje van daarnet, Loes geloof ik, die gaf volgens mij Frans.. Oh ja, en die met die Ome-Joop stem was van Nederlands, die heette.. eh.. Ferdinand? Ja, Ferdinand Versluis. En dan had je haar nog, zij deed.. ehm.. Shit, vergeten. Oh en wie was hij ook alweer? Jeetje, wat is dit lastig..*

De lief uitzierende jonge vrouw met de vrolijke gympen bleek Frans te geven, en ook een vriendelijke kalende man van Duits gaf haar nog een hand. *Hoeveel heb je er nu gehad? Tien? Oh nee, elf. Nog zes te gaan. Kom op, dit kun je. Zet je hersens op scherp; iedereen heeft wel iets waardoor je z'n naam beter kunt*

onthouden. Kapsel, neus, stem, bril. Zoek, en gij zult vinden. Oh, hier komt nummer twaalf. Goed opletten..

Maar naar een herkenningspunt hoefde ze bij nummer twaalf niet lang te zoeken.

Hij kwam vanuit de hoek van de kamer. Zijn ranke, bijna tengere bouw eerden zijn lengte, die tenminste een meter vijftachtig moest zijn. Hij bewoog als de gratie zelve; sierlijk, geraffineerd en sereen, alsof elke pas zorgvuldig was gechoreografeerd op een muziekstuk dat alleen hij kon horen. Afgaande op zijn zorgvuldig gedragen ritme, was het ongetwijfeld iets klassieks.

Dat ze hem nog niet eerder had gezien, was onverklaarbaar. Zodra hij haar blikveld was binnengescheden, had hij alle vijf haar zintuigen aan zijn dienst verbonden. En als ze een zesde had, dan had hij die nu ook. Ze proefde puurheid van zijn aura op haar tong als de gedachte aan pure chocolade, voelde de tastbare intensiteit van zijn ziel, rook zijn bedwelmende karakter en kon haar ogen ruimschoots de kost geven aan zijn uiterlijk, dat een lijfelijke vertolking van het woord charisma was.

En dan was er de stilte. Het geroezemoes van de andere docenten, het geluid van gedempte voetstappen en rollende bureaustoelen op de vloerbedekking, het gezoem van de tl-buizen, het getik van de klok.. Alles stierf weg. Om hem heen was het stil. Zo oorverdovend stil...

TIK.

TIK.

TIK.

Het geluid stoorde haar zo ontzettend dat ze haar wenkbrauwen fronste, beledigd door de inbreuk die het getik maakte op de privacy waar hij haar had ingezogen. Haar ogen, krampachtig manoeuvrerend in de beperkte ruimte die zijn

wezen haar liet, zochten koortsachtig naar de boosdoener. En vonden die.

Hij liep met een lange, zwarthouten wandelstok in zijn rechterhand, die hij gelijk verzette met zijn rechterbeen. Het ding was als een kras op een LP van The Beatles, als een barst in je oma's meest waardevolle aardewerk, een koffievlek op de laatste versie van Mozarts handgeschreven bladmuziek; Het was doodzonde.

De ruimte was echter te klein om er langer bij stil te staan, want voor haar hersens daar de kans toe kregen, stond hij al voor haar. En toen hij zijn ogen oprichtte en haar aankeek, stond de tijd stil.

Zijn haar was ravenzwart, met uitzondering van een paar donkergrijze strepen bij zijn slapen. Het was tamelijk lang, en viel naar achteren met een nonchalante, ongetemde slag die deed vermoeden dat de enige waardige vormgever ervan de wind was. Zijn gezicht was onoverkomelijk knap, met hoge jukbeenderen en een kaaklijn zo fijn dat het verboden zou moeten worden. Hij had donkere, koninklijk gevormde wenkbrauwen, en had uitzonderlijk veel wimpers voor een man, die van een lengte waren waar menig vrouw jaloers op zou zijn. Maar ondanks al die onwerkelijke schoonheid, ging haar hart niet sneller kloppen. Sterker nog, het werd steeds kalmer. Haar hartslag, haar ademhaling zelfs het stromen van haar bloed viel terug in een slow motion. Want zodra zijn blik de hare kruiste, werd haar geest gewichtloos.

Van onder die opvallend lange wimpers werd ze aangekeken door twee kraakheldere, peilloos diepe ogen, met een blik daarin die je deed geloven dat hij alles wist wat er op deze aarde te weten viel. En misschien nog wel meer dan dat. Voor zijn leeftijd, die ergens halfweg de veertig moest liggen, leken ze overigens bijzonder oud. Wijs, was een beter woord. Ouder dan de oudste wilg in het oudste bos, en wijzer dan.. tja,

misschien wel wijzer dan de wereld zelf. Een mysterieuze, wereldse wijsheid, die onmogelijk verworven kon zijn door een simpel leven. Zijn pupillen gaven zwart een nieuwe definitie, waren als het spiegelen van zwart oppervlak van een afgelegen meer bij nacht. Perfect stil, en zo ontzettend diep dat zelfs de beste intenties niet konden raden wat er eigenlijk allemaal in huisde..

De diepgang van zijn aanblik was ronduit intimiderend, en eigenlijk zelfs gewoon eng, maar Rylona keek niet weg. Want alsof al dat lonkende mysterie nog niet genoeg was om elk willekeurig slachtoffer de adem permanent te benemen, waren die vreemde, onwerkelijke ogen waarmee hij het diepste van haar ziel stond aan te staren, ook nog eens verschillend van kleur.

De linker, was ijsblauw. Zo licht als de zon op Noordpoolijs, en zo blauw dat er hoe dan ook een rilling langs je ruggengraat kroop als je er alleen maar naar keek. De rechter was daarentegen zo warm als de linker koud was, de iris een diep, rijk groen, zo donker dat als het tl-licht er niet in zou vallen het zwart had geleken. Alleen de raadselachtige schittering erin, die oplichtte als lichtgevend plankton onder het wateroppervlak dat zijn lens was, had dan de echte kleur nog verraden. Het had de kleur van een eeuwenoud woud, waar net de eerste zonnestralen van een nieuwe, frisse dag doorheen sijpelden. Een vol, warm groen, dat leven uitstraalde.

Wauw..

“Mevrouw van de Wind was het niet? Het genoeg is geheel aan mij.. Balthazar Brantzen, docent Latijn en KCV in de bovenbouw. Geschiedenis, in de onderbouw. Als mijn geheugen mij niet in de steek laat onderwijs ik straks ook een aantal van uw klassen, dacht ik..”

Zijn stem, of eigenlijk zijn hele manier van spreken was net zo klassiek als de muziek waarop hij zich voort bewoog; charismatisch, verfijnd, charmant, diep en zo, *zóóó sexy*.. Ze vergat bijna te luisteren, maar wist gelukkig zijn naam te onthouden. *Balthazar Brantzen.. Natuurlijk. Iemand met zo'n Godegegeven uitstraling kan niet anders dan een bijpassende super chique naam hebben. En sprak 'ie je nu net aan met "U" ? Oh jeetje, je hebt zijn hand nog vast..*

"Eh, insgelijks, Meneer eh.. Brantzen. Latijn, hè? Mooi. Ja, ik heb dacht ik ook een paar leerlingen die dat nog volgen.. Sorry, dat klonk heel stom, ik bedoelde alleen te zeggen dat.. Ach laat maar, ik kan het nu niet meer recht trekken denk ik.. Sorry, ik eh.. Ik kom even slecht uit mijn woorden, geloof ik. Moet het vroege tijdstip zijn. Iemand koffie?"

Hoofdstuk 4.

12 maart 1717.

Lachend tuimelde Balthazar door het hoge zomergras, zojuist op slinkse wijze getackeld door zijn gepassioneerde tegenspeler. De grote zwart-witte dog rolde achter hem aan, maar het beest stond veel sneller weer op zijn grote poten dan Balthazar zijn slungelige tienerbenen weer onder zich kon krijgen. De enorme hond moedigde hem blaffend aan terwijl hij zich, gehinderd door de slappe lach, weer overeind probeerde te zetten. En toen het niet snel genoeg ging voor het grote beest, gaf hij het joch een bemoedigend zetje met zijn kop, wat resulteerde in meer gelach, meer geblaf en meer getuimel door het gras.

Freya bekeek het vrolijke tafereel vanaf de houten veranda aan de zuidzijde van het enorme landhuis van de Brantzens. Ze hing het natte wasgoed dat ze zojuist schoongeboend had met geroutineerde vakkundigheid op aan een lijntje dat tussen de hoekpalen was gespannen. Getriggerd door het bevrijdende geluid van zijn lach pauzeerde ze even tussen twee overhemden door, om een moment toe te kijken hoe haar zoon probeerde een Duitse Dog te leren voetballen. Een gelukzalige, maar beladen glimlach speelde om haar mond. Hem zo horen lachen was een zeldzaamheid, en daarvan was ze zich maar al te bewust. Want hoewel haar zoon er van buiten nog wel uit zag als een jongen van elf, werden de momenten dat hij zich ook zo gedroeg steeds schaarser.

Die momenten deelde hij meestal met de dieren. Hendriks hondenkennel en de paardenstal waren de enige plaatsen waar hij niet op zijn tenen hoefde te lopen, en waar

hij daarom graag zijn beperkte vrije momenten spendeerde. Maar daarbuiten, in de echte wereld, daar bestond geen twijfel over het feit dat Balthazar veel te snel opgroeide. En hoewel dat misschien ook wel een onontkoombaar gevolg was van zijn bestaan, was het daarnaast ook bijna eng hoeveel talent haar bastaardzoon had voor het ouder worden..

Johanna sprak al geen woord meer tegen Freya sinds Balthazars geboorte, behalve wanneer het een grof gesnuwd bevel was. Van de vriendschappelijke band die de vrouwen tot voor zijn geboorte hadden gedeeld, was geen splinter meer over. Al dat hen nu nog verbond, was een verbeterde, onderdrukkende relatie tussen de dame des huizes en haar dienstmeid, waarbij die laatste dag in dag uit met geveinsde beleefdheid moest zien te gedijen onder de oneindige vernedering van die eerste. En Balthazar? Die werd zo ongeveer verplicht te doen alsof hij niet bestond. Hij mocht nergens bij zijn, mocht zich onder geen beding laten horen, had nergens recht op, en verdiende net als zijn moeder zijn eten bij elkaar door veel te lange dagen veel te hard werken.

Zich er veel te bewust van dat ze geen andere optie had, buffelde Freya met gebogen hoofd door. Balthazars absurd groene ogen waren een gevaar voor de wijdverspreide goede naam van de Brantzens, en derhalve zou Johanna hen nooit laten gaan. En zelfs al zou dat lukken, waar kon ze dan heen? Wellicht zou het haar best lukken om ergens een redelijk bestaan voor hen op te bouwen, in een paar jaar tijd ofzo. Maar zonder Hendrik, die hem op de achtergrond nog wel een kleine hand boven het hoofd hield, zou het toekomstbeeld van haar zoon wel een heel andere kleur krijgen. En met een brein als dat van hem, was dat eigenlijk geen optie.

Balthazars hoofd was nooit gebogen. Gedwongen om zich niet te laten zien, werd hij al gauw specialist in het onzichtbaar zijn. Verplicht om altijd zijn mond te houden,

excelleerde hij in het luisteren. Verboden om zich ook maar in enig soort daglicht te plaatsen, werd hij heer en meester van de schaduw. Als haar zoon al moeite had met zijn onderdrukte manier van bestaan, dan moest hij zich ook het acteren ruimschoots eigen hebben gemaakt, want zelfs Freya zag het nooit aan hem.

Haar jongen was slim. Heel slim. En hoewel Johanna haar uiterste best deed om dat zo ongeveer letterlijk de kop in te drukken, leken haar pogingen om hem te beteugelen hem alleen maar meer te stimuleren. Hij bestudeerde zijn omgeving met een bewonderingswaardige nauwkeurigheid, en las mensen net zo vlot als hij boeken verslond. Hoe hij precies had leren lezen, was voor Freya lang een raadsel geweest. Op een dag leek hij het gewoon te kunnen, alsof hij zijn leven lang niets anders had gedaan. Op die dag was hij vier jaar.

Ondertussen wist ze dat hij ook het huis beter kende dan de overige bewoners ervan, en dat hij zijn extravagante heimelijkheid regelmatig gebruikte om vanuit de meest onwaarschijnlijke hoeken ongezien en ongehoord mee te liften op het onderwijs van zijn vier halfbroers. De vier zonen van Hendrik en Johanna werden dagelijks thuis onderwezen door de best aangeschreven docenten van het land. Twee waren jonger dan Balthazar was, nu tien en acht. De anderen waren vijftien en zestien. Die laatste twee was hij al een jaar geleden voorbijgestreefd, en dus onderwees Balthazar sindsdien vooral zichzelf.

Vrijwel elke avond was hij te vinden in Hendriks bibliotheek, waar hij ondanks Johanna's uitgebreide sloten- en sleutelbeheer toch altijd binnen wist te komen. Hielden Johanna's vele klussen hem tot laat in de avond bezig, dan ging hij 's nachts. En als hij tegen het ochtendgloren weer vertrok, dan vond de volgende bezoeker de deur altijd weer keurig op slot.

Nooit was zijn aanwezigheid met harde bewijzen aan te tonen, maar hij had er ondertussen wel een sport van gemaakt om altijd een kleine, subtiele hint van zijn bezoek achter te laten. Een opengeslagen boek op de leestafel, dat ineens op een ander paginanummer lag, of een pen die net andersom in de inktpot stond gestoken.. Kleine hintjes naar zijn aanwezigheid, die nooit linea recta aam hem te verbinden waren, maar genoeg waren om Johanna's paranoïde walging jegens hem goed gevoed te houden. Freya had hem al vaker gewaarschuwd voor het gevaar in zijn spel, maar kreeg dan alleen een al net zo gevaarlijke grijns van hem terug, die duidelijk maakte dat hij het risico graag liep in ruil voor de voldoening die hij eruit haalde.

Hoe hij het allemaal deed, en wanneer hij eigenlijk nog sliep, wist Freya niet. Wat ze wel wist, was dat haar uiterst pientere zoon ondertussen meer wist van sociale politiek dan menig volwassen edelman ooit zou leren. Dat hij diepgaande kennis had van geschiedenis, biologie en aardrijkskunde. Dat hij gerenommeerde wiskundige en natuurkundige formules verbeterde wanneer hij zich verveelde, en dat zijn scheikundige experimentjes het huishouden met regelmaat flink ontregelde, precies zoals hij dat bedacht had. En hoewel hij over het algemeen weinig praatte, was ze er vrij zeker van dat hij ondertussen tenminste vier talen sprak.

Desondanks de exponentieel groeiende haat van Johanna, floreerde Balthazar. Zijn vier halfbroers kregen, hoewel ze hun best deden het niet aan hun moeder te laten merken, steeds meer waardering voor hem, en ook zijn vader liet terloops wel eens heel voorzichtig merken dat hij eigenlijk apetrots was op zijn vijfde zoon. Dit alles tot grote walging van Johanna, die er zo ongeveer haar hoofdtaak van maakte om hem het leven zuur te maken. En hoewel hij haar zo nu en dan goed terug wist te pakken, wist Freya zeker dat hij zich, omwille van haar eigen welzijn, ook meer dan regelmatig flink

inhiel. Balthazar mocht dan wel brutaal, bijdehand, sluw als een vos en tot op het irritante af slim zijn, als het op zijn moeder aankwam, was hij nobel als een ridder. En als dat betekende dat hij onder zijn eigen trotse standaarden door moest kruipen om haar te beschermen, dan deed hij dat zonder nadenken. Hij haalde daarom wel regelmatig kattenkwaad uit ten koste van de vrouw des huizes, maar hield zich tegelijkertijd ook strak aan haar regime; Hij liet zich nooit, nóóit publiekelijk zien.

Of tenminste, tot een paar weken geleden dan, tijdens de uitgebreide viering van Hendriks tweeënvijftigste verjaardag.

Het hele huis had die avond vol gestaan met familieleden van heinen en verre, edellieden uit elke windstreek van het land en zakenpartners van zowel binnen als buiten de Nederlandse grenzen. In de keuken waren vijf ingehuurde koks druk in de weer om het zevengangendiner voor te bereiden dat later op de avond zou plaatshebben, en de dienstmeiden liepen zich de benen onder het lijf vandaan om tot die tijd ieders tevredenheid te handhaven. Freya, bedeed met de taak om de glazen goed gevuld te houden, had nauwelijks tijd om te ademen.

De vier echte zonen van de Brantzens mengden zich compleet opgedirkt tussen het pauperpubliek, en werden aan Jan en alleman geïntroduceerd door hun vader. "Hoe vroeger ze leren hoe onze maatschappij werkt, hoe beter!" was Hendriks mening. En elke keer dat hij dat uitgekauwde zinnetje herhaalde stond Johanna naast hem overdreven instemmend te knikken, terwijl de tot op het bot verveelde tieners elkaar terloops rollende ogen toewierpen.

Maar voor Balthazar ging dat uiteraard niet op. Die was, zoals gebruikelijk, zo ver naar de achtergrond verbannen als architectonisch mogelijk; naar de hooizolder, boven de paardenstal. Zelfs na bijna twaalf jaar was Johanna altijd nog

even bang om het geheim van zijn bloedvoering uit te laten komen als op de dag dat ze zelf de waarheid ontdekt had. En gezien veel van de gasten zouden blijven overnachten, was het haar zoon nadrukkelijk verplicht om zich tot zeker morgenmiddag daar op te houden.

Freya vond het onzin. Hoewel hij zonder twijfel Hendriks ogen had, leek Balthazar verder nauwelijks op zijn vader. Van Johanna had hij uiteraard ook niks weg, terwijl haar eigen zonen allemaal wel aardig wat van haar gelaatstrekken meegekregen hadden. Daarbij zou hij, in zijn afgedragen broek met kapotte knieën, zijn veel te grote vijfde hands shirt en onder die ontembare, hand geknipte en eigenlijk alweer te lange zwarte haardos prima door kunnen voor een keukenhulp, stalknecht of kolenjongen. Of daarom iemand, te midden van deze opgedofte oppervlakkige poespas, ook maar enig achterdocht zou krijgen over de vaderlijke stamboomtak van haar zoon, als ze hem zagen, betwijfelde Freya ten zeerste. Er zou waarschijnlijk net zo luchtig over hem heen gekeken worden als over haarzelf.

Met de achterkant van haar hand veegde ze vermoeid het bezweette haar uit haar gezicht, terwijl ze in een klein ongebruikt hoekje van de keuken opnieuw de champagneglazen stond te vullen. Er was net gedanst, en dus waren de chique dames en hoge heren nu uiterst dorstig. De zoveelste fles werd in het zoveelste glas gelegeerd, en Freya tilde het goed gevulde verzilverde dienblad voor de zoveelste maal tot net boven schouderhoogte. Ze droeg het zware ding op haar linkerhand, zodat ze de gasten kon bedienen met haar rechterhand, zoals haar dat onder strak regime was aangeleerd. Beste lastig, als je links was, maar etiquette ging nu eenmaal voor aan haar eigen preferenties in dit huis. Heel even voelde ze haar linkerarmspieren trillen, en de hoge, smalle glazen rinkelden een moment vervaarlijk. Ze wist haar lading maar net op tijd te stabiliseren.

Pfewww.. Dat ging maar net goed. Ik moet volgens mij zelf toch ook echt even wat gaan drinke...

Een ongedurig kloppen op de keukendeur, vlak achter haar, onderbrak haar gedachten. De deur ging open, en een gezicht dat boekdelen sprak kwam om het hoekje kijken.

“Freya?! Freya! Ah, daar ben je. Waar blijft die champagne?! Schiet eens op zeg, de mensen hebben dorst!” klonk Johanna’s schelle stem, waarna ze de deur met bruusk gebaar weer dichtsmet.

.. dadelijk. Pff...

Freya zuchtte diep, herpositioneerde snel een paar van de glazen zodat ze minder dicht bij de rand van het dienblad stonden, duwde vastberaden haar borst vooruit, veinsde een glimlach, en liep met trotse pas door de keukendeur.

De door kookvuren gevoede hitte die haar nog in de rug na walmdde vanuit de keuken, bleek een welkome verademing in vergelijking met de temperatuur in de grote hal. De glanzend gepolijste houten vloer van de indrukwekkend hoge ruimte had zich zojuist geleend als dansvloer, en stond nu vol gedromd met kleine groepjes gasten. De geur van tientallen soorten parfum en eau de cologne was genoeg om traanogen van te krijgen, en een dikke laag blauwe sigarenrook hulde de kroonluchters in spookachtig licht. Tussen de verzamelingetjes luidruchtige, bombastisch opscheppende en meestal iets te dikke heren, veelal omringd door weelderige dames die zo strak in hun korsetten gesnoerd zaten dat hun overdadige, schijnheilige lach telkens twee octaven omhoogschoot, bleef nauwelijks loopruimte over.

Freya baande zich moeizaam een weg tussen de gasten door, haar dienblad hoog en haar ogen laag, om te voorkomen dat ze onverhoopt op een jurkzoom of een schoen ging staan. Van bedienen was al geen sprake meer; de glazen werden te pas en te onpas van haar dienblad afgenomen in het voorbij gaan. Het ongeregelde karakter van de drankuitgifte, plus het

feit dat ze veel meer lege glazen terugkreeg dan dat ze volle uit te delen had, maakte het in evenwicht houden van het dienblad tot een steeds ingewikkelder wordende taak. Bovendien was haar arm opnieuw begonnen met trillen, en dus was Freya binnen een paar minuten alweer genooddaakt zich zo snel mogelijk terug naar de keuken te begeven. Met haar ogen op de vloer en haar rechterhand waakzaam in de buurt van haar steeds wankeler wordende lading, zette ze vastberaden de terugweg in.

Oké, je bent er bijna.. twee stappen naar links, één naar voren, vriendelijk glimlachje, drie naar rechts.. Oh, whoops, terug naar links, "Mijn excuses, Mijnheer!", toch naar rechts, nog een paar meter naar voren... Juist, goed zo. Nu alleen nog even de keukendeur ope..

Zodra ze haar rechterhand van haar dienblad vandaan bewoog, met als bedoeling snel de deur voor zichzelf te openen, begaf haar linker elleboog het. Haar dienblad kantelde direct, en ruim twee dozijn champagneglazen kwamen in een spectaculaire waterval van versplinterend kristal naar beneden rinkelen. Zeker de helft spatte met extravagant spektakel aan haar voeten uiteen. Een paar raakte onderweg de rand van de dressoirkast naast de keukendeur, en waren al verloren voor ze de grond raakten. En de laatste vier rolden over het blad van diezelfde kast naar de andere kant ervan, waarbij ze zich allerminst lieten tegenhouden door de drie grootse Chinese vazen die daarop tentoongesteld stonden.

Het daverende onheil gebeurde in slechts enkele seconden, maar speelde zich voor Freya's ogen vertraagd af. Haar ogen werden eerst groot van schrik, toen groter van angst wanneer haar duidelijk werd wat onvermijdelijk was. Adrenaline verspreide zich als vuur door haar aderen. De geschokte ademteug die door de hele ruimte galmdde trok haar stijgende hartslag recht naar haar keel. In een vergeefse paniekpoging, hopende dat ze sneller was dan ze wist dat ze

zou zijn, sprintte ze naar voren, naar de kast. De eerste vaas wankelde over zijn kantelpunt, tikte tegen de tweede.. Ze moest uitwijken voor een opzij gesprongen dame, wiens geschrokken gil alleen al genoeg geweest zou zijn om de laatste glazen te breken. Ook de tweede vaas helde nu over, en werd, aangeduwd door het gewicht van zijn eveneens vallende voorganger, nog fermer tegen nummer drie geslagen.. Ruwer dan bedoeld duwde Freya nog een onoplettende toeschouwer aan de kant, die het geheel schaapachtig stond te bekijken. Zijn beledigde exclamatie kwam niet eens bij haar binnen; ook de derde vaas was nu om, en het drietal was hard onderweg om gezamenlijk van de kastrand te rollen. Ogen strak op de vallende vazen gleed ze in de laatste pas uit over een jurkzoom, maar dat weerhield haar niet van haar doel. Gebruikmakend van haar vaart dook ze naar voren, handen voor zich uitgestrekt. Ergens ver achterin haar brein riep nog een paniekerig stemmetje dat de landing die ze zo dadelijk ging maken waarschijnlijk meer zou breken dan de vazen, maar ze kon zich er niet om bekommeren. Haar vingers reikte, reikte verder, streken langs het beschilderde porselein, maar konden net geen grip krijgen...

Vlak voor ze met haar volle gewicht totaal ongeremd tegen de vlakke zou slaan, voelde ze ineens een ferme duw in haar rechterzij. In plaats van een flinke klap op de gladhouten vloer volgde er een doffe dreun, en in plaats van de bot brekende landing die ze gemaakt zou hebben, landde haar lichaam nu op iets aanzienlijk minder hards dan de vloer. Naast haar hoofd was één, twee, drie keer het misselijkmakende geluid van brekend porselein te horen.

Een meerstemmig "Oh-OHH!" ging door de zaal, en daarna echode alleen haar eigen ademhaling nog in haar oren. Of tenminste..

Met een compleet nieuwe schok realiseerde ze zich ineens dat haar onverwachte landingskussen óók ademde. Geschrokken opende ze haar ogen, die ze kennelijk ergens

tijdens haar val stijf dichtgeknepen had, en werd volkomen verbijsterd toen ze recht in de ogen van haar zoon keek.

Waar hij vandaan was gekomen? En wat hij daar in hemelsnaam deed? Freya had geen flauw benul. Tijd om het hem te vragen, of om überhaupt maar een moment van de schrik bij te komen, kreeg ze echter niet.

“FREYA!!”

De dicht opeengedrukte groep ramptoeristen die zich ondertussen in een perfecte halve cirkel om hen heen had gevormd gaf Freya net genoeg tijd om zich met lijkkleek gezicht overeind te werken, voordat het Johanna lukte om zich tussen de menigte door te wringen.

“Wat is.. HAAhh!! Dat is, dat zijn de.. OHH!”

Johanna's stem sloeg over terwijl haar brein de opeenstapeling van onherstelbare schade in zich op probeerde te nemen. Haar gezicht ging van rood, naar lijkkleek, naar vuurrood, één hand voor haar mond geslagen terwijl de wijsvinger van de ander trillend van woede van de versplinterde glazen, naar het bekraste en gebutste kastblad, naar de gebroken vazen ging. Tegen de tijd dat haar ogen Freya weer vonden, wiens knieën nu niet alleen meer knikten van vermoeidheid, kwam de stoom nog net niet uit haar oren.

“Jij.. Jij onnozel wicht! Kijk nou wat je gedaan hebt!”
perste ze tussen haar tanden vandaan.

Freya durfde haar niet aan te kijken, en stond schoorvoetend haar trillende handen schoon te veegen aan haar schort. Tijdens het haastige opstaan had ze niet gelet op de scherven op de vloer, en haar handpalmen waren bezaaid met in grootte en diepte variërende sneetjes. Ook op haar linker scheenbeen voelde ze een flinke blauwe plek opkomen, maar daarover kon ze zich op dat moment nog allerminst druk maken.

“Oh, mevrouw, het spijt me zo, ik.. ik kon niet..”

“Ik was het.”

Balthazar was ondertussen ook opgekrabbeld, en stapte nu met vastberaden blik achter zijn moeder vandaan. Johanna's ogen werden zo mogelijk nog groter, de blik erin nog ziedender. De angst sloeg Freya nu pas echt stevig om het hart. *Oh Balthazar, wat doe je nou?!*

Balthazar ging echter onverstoord verder:

“Ik probeerde de keuken binnen te komen, en onderweg heb ik haar dienblad uit haar hand gestoten. Het was een onge..”

“Jij!!”

De intense woede in haar stem zou de duivel in de hoek hebben gejaagd, maar Balthazar keek niet weg.

“Bliksems duivelskind! Jij mag hier helemaal niet komen! Hoe haal je het in je hoofd je neus hier binnen te steken, jij.. Jij..”

Ook Hendrik had zich ondertussen door de menigte heen weten te werken, en probeerde zich nu krampachtig een plekje te geven naast zijn vuurspuwende vrouw. Hoewel hij aanzienlijk langer was dan zij, leek de groots gebouwde man in haar bijzijn toch altijd de kleinste.

“Kom, kom nou, Johanna.. Dit was duidelijk een ongelukje, die dingen gebeuren nu eenmaal. Ik weet zeker dat de jongen het niet zo bedoeld had..”

“Bedoeld? BEDOELD?! Dat jong heeft niks te bedoelen! Die.. die VLEGEL hoort hier niet eens! Hij zou moeten...En hij.. En daarbij..”

Johanna's gezicht was nu roder dan de robijnen in haar oren. Met trillende wijsvinger, dit keer van woede, stond ze Balthazar uit te jouwen alsof hij net met zijn volle verstand een of andere besmettelijke ziekte had binnengebracht.

In de menigte kwam ondertussen wat beweging. Geschrokken gezichten werden bedenkelijk, en de starende ogen verschoven langzaam van de stoïcijnse Balthazar naar de razende Johanna, en weer terug. Dat haar reactie meer dan een

beetje overdreven was, begon op te vallen, en op de achtergrond van haar tirade ontstond vanuit diverse hoeken een schromelijk geroezemoes.

“Heey John, kwam dat joch niet van rechts, net? Dan kan hij haar toch nooit geraakt hebben?”

“Nee, inderdaad. Volgens mij neemt hij de schuld op zich..”

“Pff. Dat ze om haar hart denkt zeg. Wat heeft ze tegen die jongen?”

“Geen idee, maar zich zo uitlaten tegen een kind.. schandalig, als je het mij vraagt.”

“Moet je trouwens kijken hoe die drummel erbij loopt. Hij zo van de straat kunnen komen.”

“En hij is broodmager, het arm kind. Wat erg! Ik snap wel dat ze die wil verstoppen, ja..”

“Gee, Charlotte, the woman certainly knows how to throw a tantrum, doesn’t she?”

“Yeah! Look at her, she’s so full of herself she hasn’t even noticed the boy’s hurt yet..”

“Well, no surprises there, the floor is littered with shards. And the way he landed on it, on his back, underneath that maid.. Eugh, wouldn’t surprise me if he cracked at least two ribs..”

Geschrokken realiseerde Freya zich dat de Britse dames gelijk hadden; De achterkant van Balthazar’s shirt was ondertussen bezaaid met steeds groter wordende rode vlekjes, en hij hield zijn rechterhand stevig tegen zijn zij gedrukt. Desalniettemin hield hij een standvastig postuur. Zijn gezichtsuitdrukking gaf niets weg, maar de kleur trok wel steeds verder uit zijn wangen.

“Well, at least this one is not easily impressed, is he? Look at him, Tom, still as a stone.. Tss. He looks only about thirteen, maybe fourteen, but those eyes would have you believe he’s much older than that..”

“I’ll take that as a compliment, Sir.”